

MINDANNYIUNK TÜZE (RV. 6. 9.)
(Fordította Fórizs László)

1.
Mint sötét Éjt a fénylő Nap világa,
Midőn átfordul e két égi térség,
Szívünk homályát királyként legyőzte
Fellobbanó fénye Mindőnk Tüzének.
2.
Hogy szőjek? A fonal titkát nem értem!
S vajon ők mit szőnek versenyre kelve?
Ki fia lesz, ki megfejti a rejtélyt,
S kimondva atyjával helyet cserélhet?
3.
Ki azt felfogja, Élet Őrizője,
Fent Napként világít, s Tűzként mozog lent.
Ő tud szőni, a láncfonalat érti,
S kifejti a titok igaz valóját.
4.
A legelső Hótá – nézzétek – itt van,
Halandók között a ki nem hunyó Fény,
Fellobbant, letelepedett közöttünk,
S most már szüntelen növekszik a teste.
5.
Mozdulatlan Fénypont, hogy láss, sugárzik,
Az elme szárnyal szélnél sebesebben.
Jó minden isten, egy szándék, egy elme,
Ide az Egyetlen Ihletadóhoz.
6.
Szemem és fülem messzire repítnek,
Csak a szívemben égő fény vezérel,
Ismeretlen tájon bolyong az elmém,
Mily szót szólhatnék? Mit is gondolhatnék?
7.
Álltál a Sötétben, ó Halhatatlan,
S az istenek mind félve leborultak.
Mindannyiunk Tüze segíts mirajtunk,
Agni Váísvánara segíts mirajtunk!